

Hódmezővásárhely, 1873. szeptember 20. – Hódmezővásárhely, 1963. január 21.

Uradalmi cseléd, majd kubikos volt. Az 1890-es években kapcsolódott be a földmunkások mozgalmába, Szántó Kovács János harcostársa. Jelentős szerepe volt az alföldi agrárproletárok szervezeteinek létrehozásában. Előbb jegyzője, majd 1904-től elnöke a Földművelő Munkások Önképző Egyesületének. 1902-től tagja, 1906-tól 1919-ig, majd 1927-től 1945-ig elnöke az MSZDP helyi szervezetének. 1906 és 1945 között a Magyarországi Földmunkások Országos Szövetsége hódmezővásárhelyi csoportjának elnöke. Az 1918. évi polgári demokratikus forradalom idején a helyi nemzeti tanács, a Tanácsköztársaság alatt a direktórium tagja. 1927-ben beválasztották a városi törvényhatósági bizottságba. 1944 márciusában a Békepárttal való kapcsolata miatt a hadbírótság négy hónapra elítélte, majd Nagykanizsára internálták. Hódmezővásárhely felszabadítása után, 1944. október 23-tól, a Szociáldemokrata Párt részéről tagja a városi tanácsnak, majd a törvényhatósági bizottságnak. 1944. december 18-án az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé választották. Helyi közéleti funkciókat töltött be: tagja a földigénylő bizottságnak és az igazolóbizottságnak, vezető szerepet vitt a szövetkezeti mozgalomban. 1945–1947-ben a FÉKOSZ hódmezővásárhelyi szervezete elnöke. 1948-ban a két munkáspárt egyesülésével a Magyar Dolgozók Pártja tagja lett, 1956 után belépett az MSZMP-be is.